

รธน. มาตรา ๓ วรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๗ วรคหนึ่งและวรคสาม
พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๔

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๔ (ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓) บทนิยามคำว่า “ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” และ “ราชการส่วนท้องถิ่น” รวมถึง “พนักงานส่วนตำบล” และ “องค์การบริหารส่วนตำบล” มิใช่กฎหมายที่ตัดสิทธิการรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น มิได้กระทบกระเทือนสิทธิของจำเลย หากแต่เป็นบทบัญญัติเพื่อให้พนักงานส่วนตำบลมีความเสมอภาคในการรับบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ซึ่งสอดคล้องกับหลักนิติธรรมและเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๗ วรคหนึ่งและวรคสาม

ย่อโดย นายศรศวัส มลสุวรรณ
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการ

นายอรรณวุฒิ รัตนสุภา
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๒

นางสาวปิยดา บุญเรืองขาว
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๑

นายมนตรี กนกวารี
ผู้ทรงคุณวุฒิด้านคดี